

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 9.Pkf.25.131/2024/3.

A kérelmező:

kérelmező neve

kérelmező székhelye

A kérelmező képviselője:

V4 Legal Orbán Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Orbán László Tibor ügyvéd)

ügyvéd címe

A kérelmezett:

kérelmezett neve

kérelmezett székhelye

A kérelmezett képviselője:

Gödölle, Kékes, Mészáros & Szabó Szabadalmi és Védjegy Iroda (ügyintéző: dr. Gödölle István szabadalmi ügyvivő)

szabadalmi ügyvivő címe

A per tárgya: a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítása iránti kérelemnek részben helyt adó – Alajstromszám1/34. számú – határozatának megváltoztatása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 3.Pk.22.017/2023/11-I.

A fellebbezést benyújtó fél: kérelmező

Végzés

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a kérelmezőt, hogy 15 napon belül fizessen meg a kérelmezettnek 200.000 (kettőszázezer) forint + áfa másodfokú eljárási költséget.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] A kérelmezett (a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala előtti eljárásban: kérelmező) 2021. július 29-én a védjegyoltalom használat hiánya miatti megszűnésének megállapítását kérte a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatalától (SZTNH) a kérelem benyújtásának napjára, vagyis 2021. július 29. napjára visszaható hatállyal. Kérelmét a védjegyek és földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (Vt.) 30. § (1) bekezdés d) pontjára, 34. § (1) bekezdésére és 18. § (1) bekezdésére alapította. Álláspontja szerint a kérelmező nem tett eleget a védjegy Vt. 18. § (1) bekezdés szerinti használati kötelezettségének a kérelem benyújtását megelőző öt éves időszakban, így a védjegyoltalom megszűnt.

[2] A kérelmező (a Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala előtti eljárásban: kérelmezett) az SZTNH felhívására úgy nyilatkozott, hogy a releváns időszakban ténylegesen használta a védjegyét. Állította, hogy évek óta aktív a magyar piacon is, ennek érdekében kereskedelmi és licenciaszerződéseket kötött, és aktív levelezést is folytatott a védjegyével ellátott levélpapíron. A védjegy tényleges használatának alátámasztására J/1-19. számon bizonyítékokat csatolt. A kérelmező – a kérelmezett nyilatkozatát követően – további bizonyítékokat csatolt, és azokhoz részletes indokolást is fűzött.

[3] Az SZTNH az A-lajstromszám1/34. számú határozatában a kérelemnek részben adott helyt, a védjegy oltalmának megszűnését állapította meg 2021. július 29. napjára visszaható hatállyal az 1., 7., 10., 11., 14., 15. és 28. áruosztályokban, továbbá a 9. áruosztályba tartozó áruk nagyobb része tekintetében. A védjegy oltalmát fenntartotta a 9. áruosztályba tartozó „connectors and other connection devices, switches, apparatus and devices for wire communication, particularly telephone apparatus, telephone exchanges, video telephones” áruknál, egyben 600.000 forint eljárási költség megfizetésére kötelezte a kérelmezőt.

[4] A SZTNH az érdemi vizsgálatot megelőzően ismertette a kapcsolódó európai joggyakorlatot. Hivatkozott a C-40/01. számú (Ansul-ügy), a C-416/04. számú (Vitafruit-ügy) és a C-149/11. számú (Leno-ügy) ügyekben kifejtett jogértelmezésekre. A kérelem benyújtásának napjára nézve vizsgálta a védjegy tényleges használatát, vizsgálandó releváns időszakként 2016. július 29. és 2021. július 29. napja közötti öt éves időszakot jelölte meg.

[5] A csatolt bizonyítékokat részletesen értékelte (J/1-J/170). Az EUIPO határozatokkal összefüggően utalt arra, hogy ezek a döntések a hivatalt az eljárásban nem kötik, a bizonyítékok egyéni elemzése alapján hozta meg a döntését. A kérelmező által bemutatott bizonyítékok így nem igazolták a támadott védjegy olyan mértékű magyarországi használatát az 1., 7., 9., 10., 11., 14., 15. és 28. áruosztályokba sorolt áruk tekintetében, amely megfelel a védjegy alapvető funkciójának. Ez alól csak a 9. áruosztályba tartozó, határozatban megjelölt termékeket tekintette kivételnek.

[6] A kérelmező megváltoztatási kérelmet terjesztett elő az SZTNH határozatával szemben, melyben kérte, hogy a bíróság állapítsa meg a nemzetközi védjegy oltalmának minden áruosztályára való fenntartását. A kérelmező vitatta, hogy az általa csatolt

bizonyítékok nem alkalmasak a védjegy releváns időszakban megvalósított használatának igazolására.

[7] A már előterjesztett bizonyítékokon túl további bizonyítékokat is benyújtott a tárgybeli védjegy tényleges használatának alátámasztására. Hivatkozott az EUIPO fellebbezési tanácsa

R 608/2000-4 PALAZZO/HELADERIA PALAZZO ügyének 16. §-ára, melynek értelmében a használat bizonyítékait egymással összefüggően kell értékelni. Előadta, hogy a megváltoztatási kérelemhez adathordozón mellékelt újabb bizonyítékok főként a kérdéses védjegy alatt Magyarország területén az adott időszakban értékesített áruk széles körére vonatkozó számlák, a cég3., a cég4-sel kötött további licenszszerződések a cég5 és a cég6 magyarországi üzleti és marketingtevékenység bemutatásai, katalógusok, prospektusok, könyvek, képernyőképek releváns weboldalakról (a Magyarországon értékesített és/vagy forgalmazott, reklámozott árukkal kapcsolatban), magyarországi értékesítési nyilatkozatok, forgalmazási szerződések és ezek fordításai. Előadta, hogy azért nem korábban csatolta a megváltoztatási kérelemhez mellékelt bizonyítékokat, mert csak mostanra tudta ezeket összegyűjteni. Egyrészt azért, mert igen nagy terjedelmű adatállományról van szó, amelyet technikai okokból korábban nem tudott a hivatalhoz benyújtani, másrészt a nagyszámú irat összeszedése időt igényelt, és csak a megváltoztatási kérelem benyújtásának időpontjára sikerült ezeket a bizonyítékokat összegyűjtenie. A késelem okaként utalt a kérelmező jogi képviselőjének váratlan betegségére is. Egyebekben pedig bízott abban, hogy azok a bizonyítékok, amelyeket csatolt, elegendőek lesznek egy számára kedvező döntés meghozatalára. Erre utalt az is, hogy a hivatal a határozat meghozatalát megelőzően nem hívta fel őt a védjegyhasználat további bizonyítékainak csatolására. Azzal is érvelt, hogy a védjegy használatának vizsgálatát a Nizzai osztályozásnak az elsőbbség szerinti kiadására tekintettel kell elvégezni. Kérte, hogy amennyiben a Nizzai osztályozás védjegybejelentés időpontjában érvényes változatának alkalmazásával kapcsolatban bármilyen bizonytalanság merülne fel, a bíróság kezdeményezzen előzetes döntéshozatalra irányuló eljárást.

[8] A kérelmezett a megváltoztatási kérelem elutasítását és a kérelmező eljárási költségekben marasztalását kérte. A kérelmezett egyetértett az SZTNH döntésével és annak indokaival is. Jelezte, hogy a megváltoztatási kérelemhez csatolt mellékletek nem érkeztek meg hozzá a kérelemmel együtt, azokat csak utóbb kapta kézhez. A kérelmező a beadványt a megváltoztatási kérelem előterjesztésére rendelkezésre álló harminc napon túl nyújtotta be, ezért a bizonyítékok benyújtása elkészte a megváltoztatási kérelem előterjesztésére szabott törvényi határidőt. Azokat a bíróságnak mint nem kellő időben benyújtottakat is figyelmen kívül kell hagyni. A megváltoztatási kérelem 3. oldalának közepénél kezdődő áru felsorolás és az áru funkciók ismertetése nem alkalmas a védjegyhasználat bizonyítására.

[9] Az elsőfokú bíróság fellebbezett végzésében a megváltoztatási kérelmet elutasította. Kötelezte a kérelmezőt, hogy fizessen meg a kérelmezettnek 200.000 forint eljárási költséget.

[10] Tényként állapította meg, hogy a kérelmező a jogosultja az 1986. április 1-jei elsőbbségű, lajstromszám 1 lajstromszámú, „...S...” ábrás védjegynek, amelynek a Nizzai Megállapodás szerinti árujegyzékébe az 1., 7., 9., 10., 11., 14., 15., és 28. áruosztályba sorolt áruk tartoznak. A védjegy ábra szöveges leírása ábrából és a geometriai alakzat közepébe írott „...S...” feliratból áll, úgy, hogy a felirat „S” betűje a felirat szöveges leírása közé esik.

[11] Döntését a Vt. 18. § (1) bekezdésére, 30. § (1) bekezdés d) pontjára és 31. § (1) bekezdésére alapította.

[12] Megállapította, hogy a megváltoztatási kérelmet követően benyújtott adathordozó nem a megváltoztatási kérelmet, hanem annak mellékleteit tartalmazta, így ezt nem tekintette ez okból a Vt. 77. § (6) bekezdése alapján elkésztettnek. Az adathordozón fellelhető bizonyítékokat azonban a Vt. 91. § (4) bekezdése és 40. § (3) bekezdése alapján figyelmen kívül hagyta.

[13] Kiemelte, hogy a megváltoztatási kérelemhez csatolt adathordozó a védjegyhasználat olyan bizonyítékait tartalmazza, amelyekre a kérelmező először a megváltoztatási kérelem benyújtása után hivatkozott, ezeket a bizonyítékokat tehát nem vizsgálhatta. Vizsgálta, hogy ezek az utólagosan felajánlott bizonyítékok a kérelem körülményeire és a kérelmező érveire tekintettel kellő időben benyújtottnak tekinthetők-e, vagy sem. Álláspontja szerint a bizonyítékok nagy száma és terjedelme önmagában nem indokolja, hogy azokat csak a megváltoztatási kérelem elbírálása iránti nemperes eljárásban csatolják. A védjegyhasználat igazolása jellemzően összetett bizonyítást igényel, különösen abban az esetben, ha az árujegyzék minden árujának tényleges használatát vitássá teszi a kérelmezett. Így a kérelmezőnek a különösen terjedelmes árujegyzék minden egyes áruféleségére külön-külön kellett volna bizonyítania a védjegy Vt. 18. § (1) bekezdésének megfelelő használatát. A Vt. eljárási szabályrendszere azonban a védjegyügy ilyen sajátosságát figyelembe veszi, a 41. § (2) bekezdése három hónap időtartamot biztosít, illetve háromszori határidő-hosszabbítás lehetőségét biztosítja. Az ügy irataiból megállapította, hogy a kérelmező csak egyszer kért határidő-hosszabbítást, a törvény biztosította lehetőséggel nem élt, ezért a védjegyhasználat bizonyítékainak nagy számára, nehéz beszerezhetőségére, vagy a jogi képviselő váratlan betegségére mint bizonyítási akadályra megalapozottan nem hivatkozhatott.

[14] A Vt. 40. § (2) bekezdése értelmében az SZTNH a megszűnés megállapítására irányuló eljárásban a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja. A kérelmező így megalapozatlanul érvelt azzal, hogy – mivel a hivatal nem hívta fel őt a védjegyhasználat további bizonyítékainak csatolására – okkal bízhatott abban, hogy azok a bizonyítékok, amelyeket még a hivatal előtti eljárásban felajánlott, elegendőek lesznek a számára kedvező döntés meghozatalához. A Vt. 38. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 1. § (2) bekezdés a) pontja alapján a hivatal a hatásköre gyakorlása során a szakszerűség, az egyszerűség, az ügyféllel való együttműködés és a jóhiszeműség követelményeinek megfelelően jár el. Álláspontja szerint azonban ebbe nem tartozik bele, hogy a hivatalnak a bizonyítás pillanatnyi állásáról az ügyfeleket tájékoztatnia kellene. Ez sértené az ügy részrehajlás nélküli elintézésének elvét (Ákr. 1. § (1) bekezdés b) pont). Nem lehet alapja utólagos bizonyításnak az sem, hogy a jogi képviselő útján eljáró kérelmező esetleg nincs tisztában az irányadó joggyakorlattal. A kérelmező maga is idézett olyan joggyakorlatot, amely alapján tudhatta, hogy a védjegyhasználat igazolása általában összetett feladat.

[15] Utalt arra is, hogy az újabb bizonyítékok adathordozón csatolása nemcsak kellő időn túli, de egyúttal pusztán eljárási látszatszelekmény. A kérelmező az adathordozón csatolni kívánt több ezer oldalnyi okirati bizonyítékot mindössze beömlesztette az eljárásba, de a dokumentumokat egyenként nem azonosította be, és a megváltoztatási kérelmében azokkal kapcsolatban nem végzett semmilyen bizonyítékértékelést.

[16] Mindezekre tekintettel a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján az utólagosan adathordozón csatolt bizonyítékokat figyelmen kívül hagyva végezte el az SZTNH határozatának felülvizsgálatát.

[17] Megállapította, hogy a hivatal kellően feltárt tényállás alapján helyesen állapította meg, hogy a kérelmező nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, és ezért a védjegy oltalma használat hiánya miatt nagyjából megszűnt a Vt. 30. § (1) bekezdés d) pontja

alapján. A határozat indokolásával is egyetértett. Hangsúlyozta, hogy az SZTNH helyesen ismertette a védjegyhasználat igazolásának joggyakorlatát. A kérelmező által felajánlott bizonyítékokat tételesen vizsgálta, okszerű indoklással szolgált arra nézve, hogy melyik bizonyítékot milyen okból fogad el, vagy talál alkalmatlannak.

[18] Helytállóan fejtette ki, hogy a cég1 és cég2 licencszerződések, az weboldal1 és a weboldal3 webáruházakkal folytatott levelezés, magyar webáruházakról, tévéműsorokról, közösségi média bejegyzésekről és hírlevelekről készült képernyőmentések nem a tárgyi védjegy áruosztályba tartozó termékekkel kapcsolatosak, illetve nem a releváns időszakra vonatkoznak, ha egyáltalán megállapítható ezek keletkezésének időpontja. Azzal egyetértett, hogy bizonyos körülmények között akár releváns időszakon kívül eső dokumentum, például katalógus is bizonyítéka lehet a védjegy használatának, feltéve, hogy az olyan bizonyítékláncolatban helyezhető el, amely az áruval kapcsolatos releváns időszakra eső kereskedelmi aktivitást igazol. Ilyen bizonyítást azonban a kérelmező a már kifejtettek szerint nem ajánlott fel azokon az árukon kívül, amelyekre a hivatal a védjegyjogtalmat – helyesen – fenntartotta.

[19] A védjegy licencszerződésekkel kapcsolatos álláspontot illetően kiemelte, hogy bár a védjegynek a védjegyjogosult engedélyével történő használatát a Vt. 18. § (1) bekezdésének alkalmazásában a védjegyjogosult részéről történő használatnak kell tekinteni, azonban a szerződés csak jogosít a védjegy használatára, így magában nem tekinthető a tényleges védjegyhasználat bizonyítékának. Az, hogy a licencbevevő maga ténylegesen használta-e a védjegyet, további bizonyítás kérdése, amit a kérelmező nem végzett el.

[20] Indokolása szerint az előzőek alapján az SZTNH nem abból az okból állapította meg a védjegy oltalmának nagyobb részbeni megszűnését, mert az egyes termékek áruosztálybeli besorolásai bizonytalanok, és emiatt lennének alkalmatlanok a használat igazolására felsorakoztatott bizonyítékok, hanem a bizonyítékok elégtelensége miatt. Csak akkor van jelentősége annak, hogy az adott áruféleség a Nizzai osztályozásban hol helyezkedik el, illetve van-e ezzel összefüggően vita, ha az adott áruféleség használata bizonyított. Emiatt a kérelmező érvelését az ügy érdeme szempontjából közömbösnek találta, és mellőzte az előzetes döntéshozatali eljárást.

[21] Az elsőfokú bíróság végzése ellen a kérelmező terjesztett elő fellebbezést.

[22] Kérte elsődlegesen a megváltoztatási kérelemhez becsatolt bizonyítékok elfogadását, az alapján az elsőfokú bíróság végzésének megváltoztatását és a nemzetközi védjegy oltalmának minden osztályára való fenntartásának megállapítását. Másodlagosan kérte a bizonyítékok elfogadását, és amennyiben a bizonyítási eljárás teljes vagy nagy terjedelmű megismétlése vagy kiegészítése szükséges, úgy az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság vagy az SZTNH újabb határozat hozatalára utasítását. Megsértett jogszabályként a Vt. 91. § (4) bekezdésére, 40. § (3) bekezdésére, az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikk (1), (2) bekezdéseire hivatkozott.

[23] Fellebbezésében előadta, hogy a Vt. 91. § (4) bekezdése és 40. § (3) bekezdése nem vonatkozik arra az esetre, amikor magából a határozatból értesül a fél arról, hogy nem volt elegendő az alapeljárásban benyújtott bizonyíték. A megváltoztatási kérelemhez becsatolt bizonyítékait nem elkésetten terjesztette elő. Okfejtése szerint a Vt. 40. § (3), (3a) bekezdései alapján a hivatal azt hagyhatja figyelmen kívül, amit az ügyfél nem kellő időben terjesztett elő. Mivel jelen esetben nem volt olyan hivatali felhívás a kérelmező felé, amely további bizonyítékok csatolására, vagy pontosítására hívta volna fel a kérelmezőt, nem lehet azt állítani, hogy valamelyik megváltoztatási kérelemben benyújtott bizonyíték valamely határidő lejártá vagy egyéb ok folytán nem minősülne kellő időben benyújtottnak.

[24] A bírósági joggyakorlat értelmében az elsőfokú bíróság köteles lett volna elfogadni azokat a bizonyítékokat, amelyeket a felek a megváltoztatási eljárás során terjesztenek elő. Számos más ügyben is elfogadta az elsőfokú bíróság a megváltoztatási eljárás folyamán benyújtott bizonyítékokat. A hivatal előtt 2023. május 18. napján megtartott tárgyalás során szembesült azzal, hogy az álláspontjuk megfelelő bizonyítására nem voltak elégségesek a korábban benyújtott bizonyítékok, ezért intézkedtek újabb bizonyítékok beszerzéséről és a hivatal határozatával szemben megváltoztatási kérelemmel éltek. A hivatal a CD-t nem a megváltoztatási kérelemmel együtt továbbította a Fővárosi Törvényszékhez, hanem csak azt követően. Nem lehet késedelmesen benyújtottnak tekinteni a mellékleteket, mivel azokat a megváltoztatási kérelem megemlíti, elemzi, így a megváltoztatási kérelemnek a mellékletek is a részét képezik. A megváltoztatási kérelmet legfeljebb bírósági hiánypótlásra lehetett volna kiadni, de emiatt nem lehet visszautasítani. A perindítási határidőt nem mulasztotta el.

[25] Hivatkozott arra, hogy jogi képviselője a hivatal előtt 2023. május 18-án megtartott tárgyalásra is nehezen tudott felkészülni a nála diagnosztizált betegség okán, a hivatal tájékoztatása miatt abban a tudatban voltak, hogy nem mulasztottak határidőt, ezért nem nyújtottak be igazolási kérelmet.

[26] Hivatkozott arra, hogy a bíróság a használat igazolása értelmezésével kapcsolatos érveik nagy részét nem vette figyelembe, csak általános kijelentéseket tartalmaz a végzés, ezért nem kellően indokolt. A bíróságnak a nemperes eljárás alapján lehetősége van mérlegelési jogkörében elfogadni a megváltoztatás eljárás során benyújtott bizonyítékokat, mert pont ez a lényege a megváltoztatási eljárásnak. Érvelése szerint, ha a bíróság szubjektív mérlegelése alapján hozott döntése miatt törölnék a védjegyet, az rendkívül sérelmes lenne a védjegyjogosultnak, és helyrehozhatatlan károkat okozna neki. Az adott ügyben a kérelmező használja a védjegyet, csupán arról van szó, hogy bizonyos használati bizonyítékokat a bírósági eljárás során adott be. Álláspontja szerint az Európai Unió Alapjogi Chartájának 17. cikkére figyelemmel a bíróságnak engedékenyebbnek kell lennie azokkal a tulajdonosokkal szemben, akik őszintén próbálják bizonyítani a védjegyhasználatot. A bizonyítékok el nem fogadása sérthetné a szellemi tulajdon célját a védjegy irányelv vonatkozó rendelkezései és a Charta 17. cikke alapján. Kérte, hogy a másodfokú bíróság fogadja el a megváltoztatási kérelméhez csatolt bizonyítékokat, és azok alapján értékelje újra a használat bizonyítottságát a fellebbezésben részletezett szempontokra figyelemmel. Álláspontja szerint továbbra is elegendőek voltak a korábban beadott bizonyítékaik. Megjegyezte, hogy az televízióműsorl adása több millió nézőt ér el, így igazolták a védjegy használatát.

[27] A kérelmezett észrevételében az elsőfokú bíróság végzésének helybenhagyását kérte.

[28] Kifejtette, hogy a joggyakorlat a mellett az értelmezés mellett szilárdult meg, amely nem tartotta megengedhetőnek, hogy csak a bírósági eljárásban előterjesztett nyilatkozatot, állítást, vagy bizonyítékot vegyen figyelembe a bíróság. Hivatkozott a Fővárosi Bíróság 1.Pk.21.588/2012/6. és 3.Pk.21.302/2019/4. számú, valamint a Fővárosi Ítéltábla 8.Pkf.26.227/2019/6. számú végzésére, a védjegytvény magyarázatában foglaltakra. Hangsúlyozta, hogy a megszűnés megállapítása iránti kérelem kézhezvétele és a tárgyalás kitűzése között több mint 19 hónap telt el, ez az időszak teljes egészében kérelmező rendelkezésére állt a bizonyítékok összegyűjtésére és benyújtására. Az SZTNH gyakorlata szerint csak azt a nyilatkozatot, állítást vagy bizonyítékot tekintik nem kellő időben előterjesztettnek a Vt. 40. § (3) bekezdése szerint, amelyet az ügyfél a tárgyaláson vagy azt közvetlenül megelőzően terjeszt elő, és emiatt sem az SZTNH-nak, sem az ellenérdekű félnek nem áll módjában a tárgyalás előtt érdemben megismerni annak tartalmát, illetve arról nyilatkozni. A fellebbezésben hivatkozott Charta cikk a jelen ügyben nem releváns. Az SZTNH-nál benyújtott iratokkal kapcsolatban fenntartották a korábbi 2023. október 31-én

benyújtott ellenkérelmükben előadottakat. Kérelmező a fellebbezésében sem jelölte meg, hogy a védjegy által vitatott árujegyzék részében szereplő egyes áruk tekintetében a tényleges használatot mely konkrét irattal, illetve iratokkal kívánja bizonyítani.

[29] A fellebbezés nem alapos.

[30] Az elsőfokú bíróság az ügy érdemére kiható eljárási szabályértést nem vétett, így az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezésére nem volt indok a Vt. 79. §-a folytán alkalmazandó Pp. 381. §-a alapján. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének a Pp. 346. § (5) bekezdésében írtak szerint eleget tett, a fellebbezésből nem derül ki, hogy az indokolás mely részében a Pp. mely jogszabályi követelményének nem felelt meg.

[31] A kérelmező a fellebbezését lényegében arra alapította, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően mellőzte a megváltoztatási kérelméhez csatolt bizonyítékait és elmulasztotta azokat a már becsatolt bizonyítékokkal együtt értékelni.

[32] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésével és annak indokaival is egyetértett. A fellebbezésre tekintettel a következőket emeli ki.

[33] Az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a Vt. 40. § (2) bekezdését, (3) bekezdését és 91. § (4) bekezdését egymással összefüggően kell értelmezni, és helytálló következtetést vont le arra, hogy ezek a rendelkezések korlátozzák azon bizonyítékok körét, amelyek a megváltoztatási kérelemben előterjeszthetők.

[34] A Vt. 40. § (2) bekezdése alapján az SZTNH megszűnés megállapítására irányuló eljárásban a tényeket a kérelem keretei között, az ügyfelek nyilatkozatai és állításai, valamint az ügyfél által igazolt adatok alapján vizsgálja. A megszűnés megállapítása iránti eljárás tehát olyan két feles (inter partes) eljárás, amelyben az SZTNH a tényeket nem hivatalból, hanem a kérelem keretei között vizsgálja az ügyfelek tényállításai és az általuk előterjesztett bizonyítékok alapján.

[35] Az elsőfokú bíróság helyesen következtetett ebből a rendelkezésből arra, hogy az SZTNH a megszűnés megállapítása iránti eljárásban nem adhat ki olyan tájékoztatást, hogy valamelyik fél még nem bizonyította kellően valamely tényállítását, és olyan felhívást sem, miszerint további bizonyíték csatolása szükséges. Ellenkező esetben az eljárása a Vt. 40. § (2) bekezdését sértené. Nincs ezért alapja annak a fellebbezői jogértelmezésnek, hogy a hivatalnak a kérelmezőt tájékoztatnia kellett volna a bizonyítás elégtelenségéről, vagy fel kellett volna hívnia a Vt. 40. § (4) bekezdése alapján további bizonyíték csatolására, mert ennek hiányában alappal hihette, hogy a bizonyítékai elegendők. Következésképpen annak a szűkítő jogértelmezésnek sincs helye, miszerint a Vt. 40. § (3) bekezdése csak akkor alkalmazható, ha az SZTNH valamilyen felhívást adott ki további tények előadására, bizonyítékok csatolására, és az ügyfelek valamelyike elmulasztotta a hivatal által a nyilatkozat tételére, vagy bizonyíték csatolására adott határidőt.

[36] A Vt. 40. § (3) bekezdése nem minden bizonyíték értékelését zárja ki, csak azokat, amelyeket a fél önhibájából nem kellő időben, azaz késedelmesen terjesztett elő. Nem kizárt

az olyan bizonyíték előterjesztése, amelyről az ügyfél később szerzett tudomást (új, korábban rendelkezésre nem álló bizonyíték), vagy amellyel a fél a határozat jogszabálysértését, indokolásának megalapozatlanságát kívánja alátámasztani. A Vt. 40. § (3) bekezdése alapján azonban az önhibából késedelmesen előterjesztett bizonyítékokat nem kell a hivatalnak a határozata meghozatalakor figyelembe vennie, és ezeket a Vt. 91. § (4) bekezdése folytán a bíróságnak is figyelmen kívül kell hagynia.

[37] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a kérelmező olyan bizonyítékokat kívánt előterjesztetni, amelyek rendelkezésre álltak a hivatali eljárás alatt is, így azokat az elsőfokú bíróság a Vt. 91. § (4) bekezdése alapján jogszabálysértés nélkül mellőzte. A kérelmező nem hivatkozott olyan okra, ami akadályozta volna a kérelmezőt abban, hogy ezeket kellő időben terjessze elő. Az ítéltábla az elsőfokú bíróság e tekintetben maradéktalanul helytálló indokaira azok megismétlése nélkül visszautal, kiemelve a hivatali eljárásban a bizonyítékok összegyűjtésére rendelkezésre álló kellően hosszú időt.

[38] Sem az Alapjogi Charta 17. cikkének szellemi tulajdonvédelmi rendelkezéséből, sem az uniós jogi rendelkezésekből nem következik az, hogy a bizonyítékával késlekedő felet nem érheti hátrány a szellemi tulajdonjog kiemelt védelmére figyelemmel. Az ítéltábla utal arra is, hogy az EUIPO másodfokú gyakorlatából és a CP 12 ajánlásból is az következik, hogy a jogorvoslati fórumoknak nem kell figyelembe venniük olyan bizonyítékot, amelyet hanyagságból (önhibából) nyújtanak be először a jogorvoslati eljárásban.

[39] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a kérelmező az okirati bizonyítékait a megváltoztatási kérelmében olyan módon terjesztette elő, ami alkalmatlanná tette arra, hogy azokkal a kérelmező a védjegyhasználatot bizonyítsa. Nem felelt meg ugyanis a bizonyítékok előterjesztése az elsőfokú bírósági eljárásban a Vt. 79. § folytán megfelelően alkalmazandó Pp. 275. § (2) bekezdésének sem. A kérelmező nem adta elő konkrétan, hogy mely árujegyzékbe tartozó milyen áru tekintetében milyen időpontban, időszakban, milyen védjegyhasználati cselekményeket kíván bizonyítani, és ennek mely okirati bizonyítékkal, vagy okirati bizonyítékok kombinációival kíván eleget tenni. Az ítéltábla megjegyzi, hogy a kérelmező által csatolt CD tartalom nem felel meg annak a formának sem, ahogyan a CP 12 ajánlás szerint a bizonyítékokat a félnek elő kell terjesztenie.

[40] A megváltoztatási kérelemhez csatolt új bizonyítékok figyelembevételét az előzőek alapján az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül mellőzte, így nem volt lehetőség arra sem, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálat részeként a bizonyítékokat újraértékelje és eltérő tényállást állapítson meg, amelyből a c) pont alapján eltérő következtetést vonjon le.

[41] A SZTNH eljárásban csatolt bizonyítékokat az SZTNH és az elsőfokú bíróság is okszerűen értékelte. A kérelmező a fellebbezésében nem adott elő olyan indokot, ami alapján az elsőfokú bíróság bizonyítékmérlegelése a Pp. 279. § (1) bekezdését sértené, és azt a másodfokú bíróság felülmérlegelhetné.

[42] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes végzését a Vt. 79. § folytán alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[43] A kérelmező fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla kötelezte a kérelmezőt a Vt. 79. §, 86. § (1) bekezdése, a Pp. 83. § (1) bekezdése és a 24/2004. (VI. 30.) IM rendelet 2. § (1), (2), (3) bekezdése alapján számlával igazolt, de az ügy egyszerűbb megítélésére és az egy érdemi beadványra tekintettel mérlegeléssel mérsékelt, 200.000 forintban megállapított, áfával terhelt munkadíj mint másodfokú eljárási költség megfizetésére.

Budapest, 2024. május 23.

Dr. Hóbl Katalin s. k.
a tanács elnöke

Dr. Istenes Attila s. k.
k.
előadó bíró

Dr. Szabó Csilla s.
bíró